

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ ТА СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота на тему:
з корейської філології

на тему:

**ПОРІВНЯННЯ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ У КОРЕЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ
МОВАХ НА ПРИКЛАДІ ФОЛЬКЛОРНОЇ ТА СУЧАСНОЇ ПОЕЗЗІЇ**

Студентки групи Кор24-21

факультету східної і слов'янської філології

денної форми здобуття освіти

Освітньої програми:

Корейська мова і література та переклад, західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та
літератури (переклад включно),

перша – корейська

Кир'ян Катерини Яківни

Науковий керівник:

Слудна Наталія Олександрівна

Національна шкала: _____

Кількість балів: _____

Оцінка ЄКТС: _____

КИЇВ - 2023

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ВИЗНАЧЕННЯ І ВИДИ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ.....	5
1.1 Тропи	5
1.2 Принципи фоніки та композиційні особливості	9
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1	14
РОЗДІЛ 2. ПОРІВНЯННЯ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ У КОРЕЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ФОЛЬКЛОРНІЙ ПОЕЗІЇ.....	16
2.1 Корейська та українська фольклорні віршовані форми	16
2.2 Аналіз художніх засобів у корейських та українських віршованих формах	17
2.3 Аналіз художніх засобів у сучасній корейській та українській поезії.....	25
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2	30
ВИСНОВКИ.....	31
주석	33
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	34

ВСТУП

Художні засоби також називаються стилістичними фігурами. Це синтаксичний зворот що порушує мовні норми та вживається для надання мовленню емоційного, емоційно-імперативного забарвлення. Художні засоби поширені в художній літературі, поезії, драматургії, покликані індивідуалізувати мовлення автора, збагатити його емоційними нюансами, увиразнити зображення. (Ковалів, 2007, ст. 432)

Художні засоби діляться на підвиди залежно від способів їх застосування, проте важко підрахувати їх загальну кількість і сказати скільки їх разом. Це пояснюється тим, що основна мета художніх засобів – це «прикрасити» текст, дати автору можливість надати своїй праці індивідуальних рис, які вирізняли би її та авторський стиль з ряду інших праць. Чітких рамок та правил застосування художніх засобів не існує, все залежить від фантазії та креативності автора, і тому неможливо зустріти два художні засоби які мали би на меті показати читачу одне й те саме, навіть якщо ці художні засоби звучать однаково. Саме це робить художні засоби унікальною та вартою дослідження темою.

Творчість авторів художніх текстів зазвичай дуже прив'язана до їх національного та культурного походження. Автори при написанні беруть до уваги фольклор, традиції, історію, особливості менталітету країни яку вважають своєю культурною батьківщиною, і чи не найбільше це виражається через художні засоби, які обирає автор. На сьогоднішній день співпраця між Україною та Південною Кореєю посилюється у політичній та економічній сферах, проте якщо ми зрозуміємо корейську культуру то можемо здобути сильного союзника.

Актуальність теми. Останнім часом Україна та Південна Корея почали вести все більш активну спільну діяльність, проте якщо Україна хоче завести сильного, вірного союзника то варто розвивати відносини не лише у політичному та економічному напрямках, але й у культурному. У цьому в нагоді стає знання історії та культури Кореї, розуміння менталітету корейців, а література у цьому випадку відіграє чи не

найголовнішу роль, адже що ще так демонструє менталітет народу, його звички, погляди і мову як не усні народні та письмові пам'ятки творчості які пронизують історію кожної держави від її зародження і до сьогодення? Художні засоби відіграють в цьому не останню роль, адже вони чи не найбільше демонструють багатство та гнучкість мови.

Об'єктом дослідження художні засоби в Україні та Південній Кореї.

Предметом дослідження виступає порівняння використання художніх засобів в українських та південнокорейських творах.

Мета і завдання. Метою цієї роботи виступає порівняння використання художніх засобів у творах українських та південнокорейських авторів та які висновки з цього можна зробити. З цієї мети виходять такі **завдання**:

- 1) визначити які бувають художні засоби;
- 2) визначити способи використання художніх засобів;
- 3) проаналізувати художні засоби в українських та південнокорейських фольклорних та сучасних віршованих формах;
- 4) порівняти художні засоби, їх методи вираження та способи використання у творах двох країн.

У першому розділі буде розглянуто найбільш розповсюджені художні засоби та їх застосування.

Наукова новизна праці полягає у розгляді корейської поезії через призму українського розуміння художніх засобів та порівняння їх кількості, частоти використання та смислів у корейському поетичному мистецтві та українському.

Теоретичне значення роботи в тому, що вона може бути використана для порівняння використання мислетворчої функції мови у корейській та українських мовах.

РОЗДІЛ 1. ВИЗНАЧЕННЯ І ВИДИ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ

Художні засоби – це слова чи фрази, чиє значення відрізняється від їх буквального значення. Художні засоби часто використовуються як «прикраси» для тексту. Перевага художніх засобів перед буквальним описом риси/предмету/ тощо у тому, що художній засіб малює в голові читача більш яскраву картину та більш точно передає смисли, які хотів закласти у написане автор. Якщо точніше, то це сукупність прийомів, способів діяльності письменника, за допомогою яких він творить художньо-естетичну вартість своєї праці. До художніх засобів належать тропи, принципи фоніки, композиційні особливості кожного роду літератури, тощо. (Ковалів, 2007, ст. 432)

1.1 Тропи

Троп – незвичне слово вжите у переносному значенні для оригінальної характеристики явища. До тропів належать епітети, порівняння, алегорії, гіперболи, перифрази, символи, оксюмори, літоти, метонімії, тощо.

Троп – слово, вживане в переносному значенні для характеристики будь-якого явища за допомогою вторинних смислових значень, актуалізації його "внутрішньої форми". Найбільш розповсюдженими різновидами тропів є: епітет, метафора, метонімія, синекдоха, персоніфікація, алегорія, гіпербола, літота, катахреза, іронія тощо. (Звонська та ін. 2017)

Епітет - троп, виражений переважно прикметником, що образно наголошує на характерній, унікальній ознаці та, потрапивши у нове семантичне поле, збагачує її смисловими та емоційними нюансами. Це художнє означення, що підкреслює визначальну суттєву властивість чи рису предмета й викликає до нього певне ставлення.

Основна задача епітета – викликати в уяві чіткі яскраві картини, емоційно впливати на читача – зумовлюється його багатозначністю, тими асоціаціями, які виникають у читачів. (Ковалів, 2007, ст. 342)

Крім цього, деякі науковці мають підстави вважати епітет первісним, системоутворюючим тропом, цей висновок вибудовувався за такою логікою:

The sea was smiling (метафора) → the smiling sea.

His chest is like a barrel (порівняння) → his barrel chest.

His finger accused us (метонімія) → his accusing finger.

Her beauty seemed ugly (оксюморон) → her ugly beauty.

(Онопрієнко, 2000)

Порівняння - троп, що полягає в образному зіставленні в межах певних синтаксичних конструкцій двох понять -- з уподібненням одного з них до того, в якому певну спільну для обох ознаку виражено помітніше, своєрідніше або в потрібному для мовця емоційно-оцінному плані. Порівняння є одним із засобів мовного освоєння світу за допомогою унаочнення, увиразнення певних його фрагментів з одночасною демонстрацією ставлення мовця до них. Найчастіше порівняння використовується з такими сполучниками як «як», «мов», «неначе», «ніби», «наче», «що». (Жулинський, 2015, ст. 277)

Порівняння — традиційний образний засіб художньої мови й одиниця мовного простору поетичного тексту. Коли говорять про роль порівняння у поезії, переважно оперують поняттями експресивність та емоційність. Мовне портретування людини через порівняння створює колоритні зорові образи, наприклад: Грицько був красень, очі — як терночки. Порівняння увиразнює зовнішній портрет персонажа, додаючи до нього психологічні штрихи: «Мов колодки, поцюкані в дровітні, гіркі обличчя в борознах думок». [6(Голоюх, 2010)]

Метафора – художній троп, що полягає у перенесенні значення одного слова на інше, розкритті сутності одних явищ чи предметів через їхню схожість або контраст із іншими. (Ковалів, 2007, ст. 35)

Метафора – це один із найбагатших та найпродуктивніших тропів. Існує багата класифікація метафор, проте я зосереджусь на художніх метафорах, які у свою чергу поділяються на індивідуально-авторські та традиційні. Індивідуально-авторська метафора – це нерегулярне використання одним автором мовного знаку одного концепту на позначення іншого. Традиційна метафора – це регулярне використання мовного знаку одного концепту на позначення іншого. Традиційна метафора, на відміну від індивідуально-авторської, закріплена у культурній та мовній традиціях етносу. До традиційних метафор відносяться зокрема міфологічні метафори, метафори з класичної літератури та релігійних текстів. (Кравець, 2018)

Алегорія – троп, у основі якого лежить порівняння, яке базується на асоціативному переосмисленні сутності явищ та предметів. Найчастіше алегорія використовується у байках, притчах, іноді — в параболах, апологах, в яких рослини, птахи, тварини втілюють риси людини чи соціальні ролі: лисиця – хитрість, лев – силу, голуб — вірність, дуб – міць, щука — хижацтво та ін. (Ковалів, 2007, ст. 49)

Алегорія є центральною фігурою таких літературних жанрів як байка, притча, містерія, мораліте, буфонада, бурлеск, утопія. Науковець Моклиця М. В. навіть класифікує алегорію як окремий жанр. Він визначає його так: унаочнення прикладів, запозичених із культури з повчальною метою. (Моклиця, 2018)

Гіпербола – це троп, який означає вираз, що перебільшує дійсність, або, іншими словами, коли висловлене не до кінця відповідає реальному стану речей. (Aljadaan, 2016). Гіперболи зазвичай в межах одного тексту використовуються нечасто, бо текст ризикує перетворитись на абсурд, зазвичай лише з метою підкреслення інтенсивності однієї риси. Три основні способи використання гіперболи:

1. Привернення уваги до теми: There are a thousand reasons why more research is needed on solar energy.
2. Підкреслення інтенсивності однієї риси: I said “rare,” not “raw.” I’ve seen cows hurt worse than this get up and get well.
3. Перебільшення інтенсивності однієї риси задля підкреслення того, наскільки реальність відрізняється від очікувань: This stuff is used motor oil compared to the coffee you make, my love. (Harris, 2008, ст. 39)

Оксюморон – троп, що полягає у навмисному поєднанні слів із взаємовиключними або протилежними значеннями для вираження абсолютно нового цілісного поняття або окремого явища в оригінальній формі задля звернення уваги читача до його неоднозначної природи. У більшості випадків у основі оксюморона лежать два слова з антонімічними значеннями. Оксюморон є різновидом парадоксу, тому дуже часто використовується у комічних цілях («мінеральна вода з-під крану», «Міщанин-шляхтич» Мольєра). (Русанівський та ін, 2004, ст. 433). Оксюморон може бути корисним коли все йде всупереч очікуванням, переконанням, бажанням або твердженням, або коли дві позиції протилежні одна одній. У такому випадку оксюморон створює іронічний контраст який демонструє як на думку автора виражене поняття було неправильно зрозуміле. Оксюморон – це різновид парадоксу, який показує як дві протилежні речі можуть існувати у реальності одного поняття одночасно. (Harris, 2008, ст. 41).

Літота – троп протилежний гіперболі, різновид метонімії який полягає в художньому зменшенні величини, інтенсивності, значення зображеного явища або предмета. Часто літота використовується у фольклорі (ідіома «з макове зернятко»). Розповсюджене використання літоти у парі з гіперболою з метою створення максимально контрастної картини задля донесення до читача абсурдності предмета, ситуації чи явища («Сили як у вола, а роботи як з кота»). (Ковалів, 2007, ст. 581) Крім цього, літоту застосовують з метою досягнення концентрації експресії, висловлення

прихильності, ніжнього ставлення. (Білик, 2021, ст. 44) Роль літоти залежить від контексту використання, вона може бути застосована як для применшення так і задля інтенсифікації.

Метонімія – троп, у якому значення слова переноситься з найменування одного явища, предмета чи ситуації на інше за суміжністю. (Ковалів, 2007, ст. 38)

1.2 Принципи фоніки та композиційні особливості

Літературознавчий словник-довідник (Астаф'єв та ін., 2007) дає таке визначення фоніки:

Фоніка – звукова організація поетичного мовлення. Це засоби, які надають поетичному твору милозвучності та водночас підкреслюють ті емоції, які автор хотів донести через саме звучання свого віршованого твору. Крім цього, фоніка – це окрема галузь літературознавства (віршознавства) яка досліджує естетичну функцію звуків і класифікує їх. Більш вузькі галузі фоніки – це дослідження фонічних властивостей творів певної стильової течії, школи, течії, певного автора. Основними поняттями фоніки є «евфонія» та «какофонія».

Евфонія – прояв поетичної фоніки який виявляється через гармонійний, милозвучний зв'язок естетичних якостей фонем поетичного твору. Евфонія особливо характерна для української мови, оскільки спирається на основну інтонаційну особливість – вокалізм. Евфонія проявляється через симетричність звукового ладу поетичного мовлення та кількість, довжину звучання, комбінування та частоту використаних фонем. Все це проявляється через їх якість (інструментування, асонанс, алітерація) та розташування у тексті (епіфора, анафора, кільце, рима). Яскравим прикладом евфонічної поезії може виступати поеми Миколи Вінграновського «У синьому небі я висіяв ліс»:

«У синьому морі я висіяв сни,
 У синьому морі на синьому глеї
 Я висіяв сни із твоєї весни,
 У синьому морі з весни із твоєї».

Анафора – фонічний принцип, риторична фігура яку також називають «єдинопочаток». Анафора полягає у повторенні певного лексичного чи звукового набору на початку кожного або кожних декількох рядків віршованого твору. (Астаф'єв та ін., 2007) Анафора на прикладі твору Максима Рильського «Тобі одній, намріяна царівно»:

«Тобі одній, намріяна царівно,
 Тобі одній дзвенять мої пісні;
 Тобі одній в моєму храмі дивно

Пливуть молитви і горять огні». (Поетичні майстерні)

Епіфора – фігура протилежна анафорі. Епіфора полягає у повторенні певного лексичного чи звукового набору в кінці кожного або кожних декількох рядків. (Астаф'єв та ін., 2007) Епіфора на прикладі твору Надії Кир'ян «Прокрутові щасливці»:

«— У тебе задовгі руки, — сказав Прокруст, —
 Відрубасмо — і ти будеш щасливий.
 — У тебе задовгі ноги, — сказав Прокруст, —
 Відрубасмо — і ти будеш щасливий.
 — У тебе задовгі вуха, — сказав Прокруст, —
 Відрубасмо — і ти будеш щасливий.
 — У тебе задовгий язик, — сказав Прокруст, —
 Відрубасмо — і ти будеш щасливий.

— У тебе завелика голова, — сказав Прокруст, —
Відрубаємо — і ти будеш щасливий». (Поетика)

Асонанс – асонанс у літературознавстві (віршознавстві) має два визначення. Перше – це концентроване повторення певного одного або декількох голосних звуків, що підкреслює милозвучність поезії. (Астаф'єв та ін., 2007) Наприклад, у даному уривку з твору «Грім» Миколи Вінграновського відбувається асонанс із літерами «И» та «І»:

«Була гроза, і грім гримів,
Він так любив гриміти,
Що аж тремтів, що аж горів
На трави і на квіти». (OnlyArt)

Друге визначення асонансу – це неточна рима, при якій співзвучні лише наголошені звуки та слова на кінцях римованих рядків схематично схожі, дарма що при цьому вони можуть не римуватись між собою. Часто таким методом римування користувався, наприклад, Богдан-Ігор Антонич. (Астаф'єв та ін., 2007) Продемонструвати асонанс як тип рими можна на прикладі твору Антонича «Село». Тут за асонансом римуються слова «сонця» і «тонша»:

«Корови моляться до сонця,
що полум'яним сходить маком.
Струнка тополя тонша й тонша,
мов дерево ставало б птахом».

(Публічна бібліотека української художньої літератури)

Алітерація – поняття близьке до асонансу. Це прийом що полягає у повторенні звуків задля передачі емоцій та інтонацій які хотів донести автор, тільки якщо асонанс робить це з голосними, то алітерація – з приголосними. Особливий ефект зазвичай

досягається у парі з асонансом. (Астаф'єв та ін., 2007) Алітерація на прикладі твору Ліни Костенко «Осінній день, осінній день, осінній!»:

«Осінній день, осінній день, осінній!

О синій день, о синій день, о синій!

Осанна осені, о сум! Осанна.

Невже це осінь, осінь, о! — та сама». (Бібліотека кошового писаря)

Тепер поговоримо про риму. Рима у корейській поезії та в українській дуже різна – так, якщо корейська поезія необов'язково має мати риму, то в українській поезії рима – це один із найважливіших елементів твору. Що ж таке рима? Існує безліч визначень цього поняття, багато з них наводить у своїй книзі «Фоніка» Ігор Качуровський, проте ми наведемо лише його особисте визначення:

Кінцевою римою (або просто римою) звемо застосування в певній естетичній, мнемотехнічній, ритмічній, магічній, строфотворчій, жанровизначальній чи гумористично-розваговій функції гомоіотелевтону (гомоеотелевтону за іншим написанням), себто однакового (чи близько-подібного) звучання закінчень суміжних або розташованих на устійненій віддалі двох або кількох слів. (Качуровський, 1984)

Науковець Чхве Сокхва (2017), в той час як він погоджується з цим твердженням, додає, що рима при цьому є однією із двох основних складових (друга складова, про яку він говорить – це образ) які завершують естетичну форму поезії.

Різновидів рими дуже багато (парокситонна, окситонна, пропарокситонна, даклітична, гіпердаклітична, закрита, відкрита, нерівноскладова, різнонаголошена, гомонімічна, тавтологічна і т.д), проте найбільш розповсюдженими в українській

версифікації можна вважати суміжну риму, (ААББВВ), перехресну (АБАБ), кільцеву (АББА), неспаровану (—А—А) та монориму (АААА). (Астаф'єв та ін., 2007)

Якщо говорити про риму в корейській поезії, то корейська мова сама по собі не найкраща мова для римування, оскільки в ній практично немає наголосів, а правильне розставлення наголосів – це один із найосновніших елементів завдяки яким рима виконує свою функцію. Проте не дивлячись на це, у корейській мові функції рими та ритму виконують два компоненти: це имсуюль (음수율) і имбоюль (음보율). Їх, тим не менш, найчастіше використовуються у піснях, у той час як звичайні корейські вірші можуть і зовсім не мати рими та/або ритму.

Имсуюль – це тип рими та ритму який спирається на кількість складів у рядку. Имсуюль «вимірюється» кількістю складів (조) у сполуках в межах рядка. Наприклад, 2-3 조 означає, що у першій сполуці рядка два склади і у другій, відповідно, три.

Имбоюль – тип рими та ритму який «вимірюється» ритмічними кроками (так звані «имбо»). У кожному имбо зазвичай 3-4 склади. Найбільш зрозуміло имбо пояснюється на прикладі традиційної корейської пісня Arirang (아리랑):

아리랑 아리랑 아라리요

아리랑 고개를 넘어간다 (Bugs!)

У першому рядку кожне 아리랑 та 아라리요 в кінці – це окремі имбо. Якщо ділити рядки на 조, то кожен рядок пісні має систему 3-3-4 조.

Какофонія – хаотичне, безладне нагромадження звуків. Доведений до абсурду різновид дисонансу. Цим поняттям какофонії часто користувались авангардисти та футуристи. (Астаф'єв та ін., 2007) Какофонія не дуже притаманна українській мові, проте випадки трапляються. Найтипівішими випадками какофонії в українській мові є «Й» та «В» між приголосними («верх й низ», «вовк в клітці»), та збіг трьох «Й» («дай й йому»). Рідше трапляються випадки какофонічного збігу голосних та складів («тато та тоталізатор»). (Качуровський, 1984)

Тепер поговоримо про композиційні особливості.

Композиція – це система взаємозв'язків всіх елементів художнього твору. Найперше, чим визначається композиція твору – це сюжет і жанр. (Орлова, Орлов, 2020) Кожен твір має сюжетні (експозицію, зав'язку, розвиток дії, кульмінацію, розв'язку, пролог, епілог) та позасюжетні (портрет, пейзаж, обстановка, авторські відступи, назва твору, присвята, епіграф). Також до композиції належать монолог, діалог, стиль, сентенція і т.д

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

Художні засоби – це стилістичні фігури. Синтаксичні звороти що порушують та виходять за рамки традиційних мовних та літературних норм задля надання мові емоційного, емоційно-імперативного забарвлення. Художні засоби поширені в літературі, драматургії (Ковалів, 2007, ст. 432).

У цьому розділі було детально розглянуто які художні засоби бувають. Ми визначили, що хоча художніх засобів і безліч, але їхні три найголовніші групи – це тропи, фонічні елементи та композиційні елементи.

Тропи – це найбільш впізнаванні художні засоби які пов'язані з лексичними значеннями слів. Використовуючи тропи автор найбільше «грається» за словами і робить їх своїм знаряддям праці. До тропів належать епітети, метафори, метонімії, оксюмори та багато іншого.

Фонічні засоби – художні засоби пов'язані з формою твору, найчастіше – вірша. За їх допомогою автор створює унікальне звучання для своєї поезії.

Композиційні елементи – це різновид художніх засобів без яких тропи та фонічні засоби не могли би існувати. Без композиції тропи і фонічні засоби існували би у вакуумі,

оскільки саме сюжетні та позасюжетні елементи композиції надають твору і всім його складникам складну, логічну форму.

Художні засоби використовуються коли стандартних, традиційних мовних (лексичних, синтаксичних) і літературних форм та конструкцій виявляється недостатньо для того, щоб в повній мірі донести до читача думку, ідею чи картинку такою, якою вона стає в уяві автора.

РОЗДІЛ 2. ПОРІВНЯННЯ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ У КОРЕЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ФОЛЬКЛОРНІЙ ПОЕЗІЇ

2.1 Корейська та українська фольклорні віршовані форми

Перед початком аналізу та порівняння художніх засобів у корейських та українських віршах ми виділимо основні типи фольклорної поезії у обох країнах. Перше, що слід зазначити, це спільну рису фольклорної поезії українського та корейського народів – її кладуть на музику. Проте класифікація наших фольклорних, традиційних поезій відрізняється. Українські фольклорні віршовані форми найчастіше класифікують таким чином:

1. Пісні за жанром. Сюди належать ліричні, епічні, ліро-епічні пісні, балади, тощо.
2. Пісні за змістом. До цієї категорії відносяться історичні пісні, соціально-побутові, родинно-побутові, календарно-обрядові, жартівливі, сатиричні, тощо.
3. Пісні за тематикою. Ця категорія тісно пов'язана із історичними, соціально-побутовими та родинно-побутовими піснями з попередньої категорії. Сюди належать пісні про турецько-татарськими та польсько-шляхетськими загарбниками, гайдамацькі пісні, козацькі пісні, рекрутські, чумацькі, пісні про жіночу долю, про кохання, тощо.
4. До цієї категорії належать обрядові пісні та пісні, які люди співали за виконанням роботи, а саме колядки, щедрівки, купальські пісні, жнивварські, весільні, веснянки, тощо. (Бераіа, 2021)

Корейські традиційні віршовані форми зазвичай класифікують не по темам, як українські, а по розміру та формі (pTranslate):

1. Пісні хянга (향가). Одна із найдавніших форм корейської поезії загалом, її було створено за часів королівства Сілла. Записувалась вона хянчхалем (향찰), тобто способом письма у корейській мові за допомогою звучань та значень китайських ієрогліфів. Їх записували у чотири-, восьми- та десятирядковій формах. Вважається, що авторами хянга могли бути буддійські монахи або студенти інституту Хваран. До наших днів дійшло всього 25 хянга. (한국민족문화대백과사전)
2. Пісні бйольгок (별곡). Поетична форма, розквіт якої припав на період королівства Корьо. Бйольгок були створені для того щоб їх співати, і виконували їх зазвичай жінки на виставах та по святковим випадкам. Тематикою більшості бйольгок було кохання, його радості та муки. До наших днів зберіглось багато бйольгок з невідомими авторами, які вжеможна вважати народними, наприклад «이상곡» або «동동» (한국민족문화대백과사전)
3. Пісні чанга (창가). Термін чанга з'явився у період королівства Сілла, був популярним від моменту своєї появи і аж до найближчої до нас сучасності, при чому в кожному історичний період у нього з'являлись нові особливості та характеристики, проте найголовніша риса цього типу пісень – це відсутність обмежень по кількості символі, а цією рисою можуть володіти і хянга, і китайська поезія, і звичайні тексти пісень (한국민족문화대백과사전)
4. Сіджо (시조). Корейська віршована форма, особливістю якої є довжина в три рядки у яких загальна кількість складів зазвичай 14-16. (Britannica)

2.2 Аналіз художніх засобів у корейських та українських віршованих формах

Для порівняння я вирішила обрати корейську народну пісню періода Корьо «가시리» та українську народну родинно-побутову пісню «Цвіте терен». Причиною такого вибору стала схожа тематика пісень, а саме розлука – обох ліричних героїнь покидають їх кохані люди, проте вони реагують на це по-різному. Почну порівняння із аналізу «가시리». Ось так виглядає осучаснений текст «가시리» та поруч із ним переклад Пітера Лі:

가시렵니까 가시렵니까 나난
 버리고 가시렵니까 나난
 위 증즐가 대평성대

나더러는 어찌 살라 하고
 버리고 가시렵니까 나난
 위 증즐가 대평성대

붙잡아 두고싶지만
 서운하면 아니 올세라
 위 증즐가 대평성대

서러운 임 보내옵노니 나난
 가시자마자 돌아오소서
 위 증즐가 대평성대

And will you go away?
 Will you thus forsake me,
 Leave me, and go away?

How can you leave me so
 That loved you every day,
 How can you leave me?

I could cling to you, stop you,
 For fear you would never return,
 Scared by my salt tears.

Go, then, I'll let you go.
 But return soon, soon return,
 As easily as you leave me now

Почнемо з композиції вірша. Це ліричний вірш, тобто в ньому описуються почуття та внутрішній світ ліричної героїні. Композиція ліричного вірша дуже відрізняється від композиції звичайного прозового твору або епічної поеми, оскільки в ньому немає сюжету, і, відповідно, немає і таких сюжетних елементів як експозиція, зав'язка, розвиток, кульмінація та розв'язка. Внутрішній світ ліричної героїні в момент подій вірша знаходиться у вакуумі без передісторії, післяісторії, причин та наслідків. Однак в ньому, як і в будь-якому ліричному творі, наявні позасюжетні елементи. Конкретно у «가리시» присутні назва твору (очевидно, «가시리»), і монолог. Не дивлячись на те, що лірична героїня очевидно звертається до іншої людини, ніякої відповіді не надходить, отже і ніякого діалогу тут немає.

З цього можна вийти на найбільш очевидні художні засоби цього твору, а саме на наявність риторичних фігур. Найбільше кидається в око риторичне звертання. Весь текст твору – це риторичне звертання ліричної героїні до іншої людини. У першому ж рядку ми бачимо «가시렵니까 가시렵니까». По-перше, саме по собі слово «가시다» означає «зникати», «залишати», «уходити», «переставати». По-друге, до нього приєднана граматична форма «-렵니까» яка виражає формальний спосіб запитати слухача чи має він намір або бажання зробити дію, до якої приставлена ця форма (네이버 사전). Разом вони і утворюють провідне риторичне звертання цього твору – «가시렵니까», що можна перекласти як «Чи покинеш ти мене?». «나난» в кінці можна легко переплутати з «나는», але насправді це щось на кшталт українського літературного вигуку, приставка без лексичного значення. У корейській мові це має назву 여음구 – слова чи звуки, які

повторюються у віршах та/чи піснях через рівні проміжки часу. Таким чином у першому рядку лірична героїня двічі риторично звертається до іншої людини якої немає поруч із нею із запитанням «Чи полишиш ти мене? Чи полишиш?». Подвійне звертання може бути присутнє для того, щоб твір більш плавно лягав на музику, але це також може бути зроблено спеціально, як рефрен, аби підкреслити її розпач або неможливість повірити в реальність того, що насправді відбувається, відбудеться або відбулось – залежить від інтерпретації.

Першочергово помітно ще один художній засіб, а саме фонічний принцип епіфора. Кожен третій рядок повторюється фраза «위 증즐가 대평성대». Корейці самі не до кінця впевнені в значенні цього рядка, проте вони погоджуються в тому, що особливого лексичного значення і впливу на сюжет вірша він не має. Деякі пропонують такий розбір цього рядка у якому «위» - це просто вигук, «증즐가» - імітація звучання музичного інструменту і «대평성대» - інтонаційний елемент. Деякі закладають у цю фразу смисл пов'язаний із правлінням короля через схожість слова «대평성대» на «태평성대», яке означає «мирні часи за правління певного короля» (네이버 사전). Деякі вважають що весь рядок – приспів, метою якого є розворушити людей. Проте, як бачимо, більшість трактувань схильні вважати що у цій фразі немає лексичного значення. Це доводить своїм перекладом і Пітер Лі, оскільки фраза «위 증즐가 대평성대» повторюється у вірші чотири рази і кожен раз він перекладає її по-різному, підганяючи переклад цього рядка під контекст попередніх рядків стовпця. Отже, до цього рядка я більше не буду повертатись.

У другому стовпці ми продовжуємо спостерігати риторичне звертання ліричної героїні. Перший рядок можна перекласти як «Як я могу жити?» і другий як «Чи залишиш ти мене і покинеш?». Порівняно із попереднім стовпцем, тут емоції ліричної героїні виражаються більш відчайдушно та яскраво, вона навіть не впевнена чи зможе жити після того, як її коханий її покине. Тут ми можемо спостерігати елемент такого художнього засобу як градація – в перших трьох рядках вона ще не до кінця вірила у те,

що відбувається, була у запереченні. В наступних же рядках вона прийняла долю, її емоції нагнітились і разом із тим і читач більш яскраво відчуває її біль. Другий рядок другого стовпця – це повторення фрази «버리고 가시렵니까 나난» - «Чи покинеш ти мене і залишиш?». Це повторення другого рядка першого стовпця і ми можемо помітити в цьому рефрен з метою демонстрації читачу наскільки героїні важливо почути відповідь на це питання.

Перейдемо до третього стовпцю. Перший рядок дослівно перекладаємо як «Я би хотіла триматись за тебе, але». У другому рядку бачимо конструкцію «-을세라», яка є сполучниковим закінченням і означає хвилювання або страх перед справдженням стану або дії до якої це закінчення приєднано, тобто другий рядок перекладаємо як логічне закінчення першого рядку «сумна, в страху що ти підеш». Пітер Лі переклав це речення як «Я могла би триматись за тебе до останнього, зупиняти тебе в страху, що ти ніколи не повернешся». Роль слова 서운하면 тут залежить від інтерпретації перекладача, воно може виступати як прислівник так і як прикметник. Можна його і взагалі випустити, як це зробив Пітер Лі. Проте якщо інтерпретувати його як прикметник то вийде «засмучена, печальна», тобто це епітет по відношенню до душевного стану ліричної героїні.

Перейдемо до останнього, четвертого стовпцю. Перший рядок дослівно перекладаємо як «Печального коханого відсилаю», другий рядок дослівно перекладаємо як «Прошу, повертайся як тільки підеш». У другому рядку використовується така корейська форма мовлення як 하소서체. Це дуже старомодна та офіційна форма спілкування, в сучасності вважається архаїчною. Зараз корейці практично ніде, окрім окремих поодиноких випадків (які зазвичай пов'язані з медіа на тематику часів Чосону), не використовують його, проте раніше ним звертались до богів та осіб королівської крові. 하소서체 в другому рядку проявляється через закінчення -소서 в дієслові 돌아오다. Це закінчення є аналогом сучасного -십시오, тобто прохання, мольба. Людина, до якої звертається лірична героїня, певно не є богом (хоча це знову ж таки залежить від трактування) і ми не знаємо чи була вона особою королівської крові. Тож цей випадок

можна розглянути з двох найбільш ймовірних способів інтерпретації: якщо кохана людина ліричної героїні королівська особа і якщо він простолюдин. Якщо він – королівська особа, то подібне звертання це не більш як дотримання правил, але якщо він простолюдин, тоді подібне звертання означає що героїня буквально молиться на свого коханого, вбачає в ньому авторитет на рівні божественного або королівського, і це схиляє нас до прояву у цьому рядку такого художнього засобу як певного роду панегірик – урочисте вихвалення, возвеличення народу, подвигу, події або, як у нашому випадку, людини.

Тепер перейдемо до аналізу художніх засобів у вірші з українського фольклору. Для цього я обрала народу родинно-побутову пісню «Цвіте терен». Причиною такого вибору, як я вже зазначала, є практично ідентична тематика «Цвіте терен» та «가시리» - розлука, дівочий сум за коханим що покинув її. Ось так виглядає текст пісні:

Цвіте терен, цвіте терен,

А цвіт опадає.

Хто в любові не знається,

Той горя не знає.

А я, молода дівчина,

Та й горя зазнала,

Вечероньки не доїла,

Нічки не доспала.

Ой візьму я кріселечко,

Сяду край віконця,

Іще очі не дримали,

А вже сходить сонце.

Хоч дримайте, не дримайте –

Не будете спати,

Десь поїхав мій миленький

Іншої шукати.

Нехай іде, нехай іде,	А я молода дівчина,
Нехай не вернеться,	Не буду я спати,
Нехай йому молодому	Буду його виглядати,
Щастя усміхнеться.	День і ніч чекати.

(Михалко, 2007)

Аналіз почнемо з композиції. Це ліричний вірш, по класифікації з першого підпункту він належить до групи пісень за змістом, напрям – родинно-побутові пісні. Сюжетних елементів, як і в будь-якому іншому ліричному вірші, немає. Присутні позасюжетні елементи, а саме назва («Цвіте терен, цвіте терен») та внутрішній монолог, у форматі якого написано весь вірш.

В першому стовпці нам одразу кидаються в око два художні засоби – це символ та паралелізм. Символ проявляється через фразу «цвіте терен». Терен в українській і не лише традиції – це символ труднощів, перешкод. В цілому фраза «цвіте терен» означає що лірична героїня зіштовхнулася з перешкодами на шляху до щастя в коханні, і ці перешкоди не лише не проходять, а ще й наростають. «Цвіт опадає» в такому разі може бути для простої краси та милозвучності, але його можна трактувати і так, що тяжіння на душі вже стало звичним для героїні. Паралелізм проявляється через паралельність двох подій – цвіту терена та думок ліричної героїні про любов та горе. Конкретно в даному випадку ми спостерігаємо художній паралелізм – паралельне зображення явищ природи та почуттів.

У другому стовпці ми бачимо слова «вечероньки» та «нічки» у яких використовується художній засіб пестлива форма слова. Пестливі форми загалом дуже розповсюджений художній засіб в українській творчості. І народ і письменники використовували пестливі форми для того щоб наблизити мову героїв до розмовної. У

цій пісні пестливі форми використовуються для підкреслення зворушливої ніжності та ширості ліричної героїні та її почуттів.

У третьому стовпці ми знову спостерігаємо іменники в пестливих формах – «кріселечко», «віконця». Крім цього, тут ми вперше зустрічаємось з метафорою пов'язаною з очима. «Іще очі не дрімали». Звичайно, очі не можуть дрімати самі – дрімає лірична героїня. У даному випадку, як і в наступних метафорах з очами що ми побачимо в цьому вірші, метафора є стертою, тобто такою, що вже втратила оригінальність і є традиційною.

У четвертому стовпці ми бачимо слово «миленький», у якому можна помітити аж три різних художні засоби – пестлива форма, епітет та метонімія. Пестлива форма проявляється через додавання суфіксу «-еньк», використовується для того, щоб підкреслити ніжні почуття героїні до свого коханого. Епітет – використання художнього прикметника для характеристики хлопця через погляд героїні. Метонімія – хоча й очевидно, що «миленьким» героїня називає коханого, читачеві цей факт окремо не підкреслюють.

Перейдемо до п'ятого стовпцю. Тут відразу помічаємо багатократне повторення слова «нехай». В перших трьох рядках «нехай» також виступає у ролі анафори. Це зроблено з тією метою щоб підкреслити той факт, що лірична героїня дійсно відпускає свого коханого і бажає йому щастя, не дивлячись на те, що їй самій при цьому боляче. Також тут наявний епітет «молодий», який також виступає і в ролі метонімії по тим самим причинам, що й «миленький» у четвертому стовпці. «Щастя усміхнеться» - стерта метафора. Сама емоція «щастя», звісно, не може посміхатись – тут мається на увазі що лірична героїня бажає щоб хлопець зустрів своє нове кохання, якого він поїхав шукати, і щоб він знайшов у ньому щастя.

В останньому, шостому стовпці ми серед художніх засобів бачимо лише «молода», яке використовує лірична героїня для характеристики самої себе.

2.3 Аналіз художніх засобів у сучасній корейській та українській поезії

Для порівняння я вирішила обрати поему корейського поета Кім Йоннану (김영랑) «내 마음을 아실 이» («Someone who knows my heart») та поему українського поета Василя Симоненка «З вікна». Такий вибір я зробила через схожі життєві шляхи письменників – поет-шістдесятник Симоненко, провідною темою творчості якого була батьківщина, любов до неї та відчуття відповідальності за неї, і Кім Йоннан, який в умовах японської окупації писав вірші спеціально спрямовані на пробудження національної свідомості корейців – і через схожу, світло-меланхолічну атмосферу двох віршів. Почну з аналізу «내 마음을 아실 이». Ось так виглядає текст вірша:

내 마음을 아실 이
 내 혼자 마음 날 같이 아실 이
 그래도 어데나 계실 것이면

내 마음에 때때로 어리우는 티끌과
 속이없는 눈물의 간곡한 방울방울
 푸른 밤 고이 맺는 이슬 같은 보람을
 보낸 듯 감추었다 내어드리지.

아! 그림다
 내 혼자 마음 날 같이 아실 이
 꿈에나 아득히 보이는가.

향 맑은 옥돌에 불이 달어
 사랑은 타기도 하오련만

불빛에 연긴 듯 희미론 마음은

사랑도 모르리 내 혼자 마음. (네이버 Blog)

Спочатку проаналізуємо композицію вірша. Його можна класифікувати як ліричний, тобто в ньому немає сюжету, лише опис внутрішнього світу та стану ліричного героя. Як зазначалось під час аналізу «가시리», у ліричному вірші немає сюжету і, відповідно, сюжетних елементів композиції. Серед позасюжетних елементів у вірші Кім Йоннана присутні назва («내 마음을 아실 이») і монолог. Серед риторичних фігур в ньому ми інколи можемо спостерігати риторичне питання.

Почнемо з перших трьох рядків. Перший рядок дослівно перекладаємо як «Хтось, хто знає моє серце», другий – «хтось, хто знає мене та моє одиноке серце», третій – «Але де ж він». Як художній засіб тут використовується слово 혼자, воно відіграє роль епітету до слова 마음. Саме по собі воно перекладається як «один», проте якщо застосувати до нього художній, літературний переклад то отримаємо «одинокий, самотній, самотний». Брат Ентоні та Волтер К. Лью (ред. МакКан, 2004) переклали це слово як «solitary». Це все характеристики до серця та душевного стану ліричного героя. Більше в цьому стовпці художніх засобів не наявно.

Переходимо до другого стовпця. Перші два рядки об'єднуємо в одне речення і перекладаємо його як «Час від часу на моєму серці цей дурний пил та пустих сліз благальне крапання». Брат Ентоні та Лью переклали ці рядки як «the dust that sometimes clouds my heart and the pleading drops of guileless tears». В цих двох рядках багато епітетів: «어리우는», «속이없는», «간곡한», кожен із яких, відповідно, перекладається або можна контекстуально перекласти як «дурний, дитячий, наївний» (оскільки слово 어리우다 є синонімом до виразу 어리석게 하다 – безтолково, нерозумно зроблений (우리말샘)), «пустий, порожній, марний, даремний», «щирий, добросердечний, серйозний, простодушний» або в іншому випадку як «переконливий, благальний, наполегливий». Таким чином на двох рядках виходить справжнє нагромадження художніх характеристик. Крім цього, в першому рядку пил «티끌» є метафорою для позначення

переживань і тяжінь на серці ліричного героя. Наступні два рядки також об'єднуємо і перекладаємо як «в синій ночі прекрасну росу я, немов скарби, сховаю і віддам йому». Тут також присутні два епітети – «푸른» та «고이». 네이버 사전 подає цим словам відповідно такі переклади: «блакитний, синій», «красивий, граційний, бережно, ревно», проте кожен із них можна перекласти більш художньо, як наприклад Брат Ентоні та Лью переклали 푸른 як «azure», або до нього можна підібрати такі українські синоніми як «небесний, лазурний». Те саме й зі словом 고이, його художньо на українську мову можна перекласти такими словами як «елегантний, витончений». Якщо подивитись на другий стовпець загалом, то це одне речення у якому ліричний герой розповідає що він міг би віддати тій людині, що буде розуміти його душу. Кожен «дар» героя - 어리우는 티끌, 속이없는 눈물, 간곡한 방울방울, 이슬 같은 보람 – це певного рода метафори, оскільки герой, очевидно, не може дати іншій людині свої сльози, пил на серці чи росу.

Далі аналізуємо третій стовпець. Він починається з дуже простого рядка який перекладається як «Ах! Печаль». Другий рядок – повторення речення 내 혼자 마음 날 같이 아실 이 з першого стовпцю, ми вже розбирали використання 혼자 як епітета у ньому. Третій рядок перекладаємо як «видніється далеко в моїх мріях/снах». Отже, у третьому стовпці художніх засобів немає.

Переходимо до останнього, четвертого стовпцю. Бачимо тут епітети «맑은» та «희미론 (희미한)», які відповідно перекладаються як «ясний, чистий, прозорий, незатьмарений» і «димний, тьмяний, слабкий, нечіткий». У третьому рядку ліричний герой називає своє серце слабким, крихким і порівнює його з тьмяним, затуманеним світлом яке могло би бути яскравим (оскільки саме слово 불빛 перекладається як «світло від сяючого вогню, від прибору освітлення», тобто як таке світло що не може бути тьмяним). Ця метафора означає, що його серце насправді здатне на великі та сильні почуття, проте оскільки його ніхто не розуміє і не хоче зрозуміти, його серце продовжує тьмяніти та «припадати пилом», як він сам виразився у другому стовпці вірша, що в свою чергу є метафорою накопичення в його душі переживань та депресивних думок.

Завершує Кім Йоннан свій вірш рядком «사랑도 모르리 내 혼자 마음», що перекладається як «моє самотнє серце що не знає любові». Тут наявні метафора «серце не знає» та епітет «혼자».

Тепер перейдемо до аналізу художніх засобів у вірші з сучасної української поезії. Для цього я обрала вірш Василя Симоненка «З вікна». Причиною такого вибору стала схожа меланхолійна атмосфера віршів, тільки якщо Кім Йоннан меланхолійно та дещо безнадійно описує свій внутрішній стан, то Симоненко – вид зі свого вікна. Ось так виглядає текст вірша:

Синиця в шибку вдарила крильми.

Годинник став. Сіріють німо стіни.

Над сизим смутком ранньої зими

Принишкли хмари, мов копиці сіна.

Пливе печаль. Біліють смолоскипи

Грайливо пофарбованих ялин —

Вони стоять, немов у червні липи,

Забрівши в сивий і густий полин.

Полин снігів повзе до видноколу,

Лоскоче обрій запахом гірким,

Лапаті, білі і колючі бджоли

Неквапно кружеляють понад ним... (OnlyArt)

Почнемо аналіз із композиції твору. Оскільки це знову ліричний вірш, а саме пейзажна лірика, то тут відсутні сюжетні елементи композиції. З позасюжетних елементів тут присутні назва «З вікна» та опис обстановки, а саме пейзажу та в одному рядку – інтер'єру. Вірш написано евфонічно, у формі перехресної рими. Інших фонічних засобів не наявно. Тепер перейдемо до аналізу тропів.

Перший художній засіб який ми зустрічаємо у цьому вірші – це «годинник став». Це метонімія, оскільки очевидно, що став не годинник а стрілки, хоча словами це не прописано. «Сіріють німо стіни» - це метафора введена для підкреслення сірості та одноманітності пейзажу за вікном, що передається навіть у житло ліричного героя і змушує його відчувати апатію. У третьому рядку присутні епітети: «сизий» для опису смутку, «рання» для опису зими. У четвертому рядку – персоніфікація та порівняння. Персоніфікація – хмари «принишкли», зробили те, що може зробити тільки жива істота. Порівняння – «мов копиці сіна».

Тепер розглянемо тропи у другому стовпці. Бачимо словосполучення «пливе печаль» - це метафора виражена через персоніфікацію, що допомагає підкреслити тягучість печалі. В уривку «біліють смолоскипи грайливо пофарбованих ялин» присутній складний епітет «грайливо пофарбовані» використаний для опису ялин. Використання слова «смолоскипи» також метафоричне – під смолоскипами, певно, мається на увазі гілля ялинок що біліють від снігу. У третьому рядку бачимо порівняння – ялини стоять немов липи.

Перейдемо до тропів третього стовпця. У першому та другому рядках присутні персоніфікації полину: «полин повзе», «полин лоскоче». Епітети – «лапаті», «білі», «колючі» по відношенню до бджіл. Саме слово «бджоли» тут є метафорою для вираження поняття «сніжинки».

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

У розділі 2 ми проаналізували художні засоби у фольклорній та сучасній українській та південнокорейській поезії та тепер можемо зробити такі висновки:

По-перше, художні засоби використовуються в поезії обох країн в приблизно однакових кількостях.

По-друге, художні засоби у фольклорній поезії більше демонструють менталітет народу аніж художні засоби сучасної поезії. У фольклорній поезії більше традиційних символів народу і граматичних структур якими в сучасності хоч і користуються менше, але вони є яскравим вираженням стилю спілкування в мовної ментальності народу в давні часи.

По-третє, через художні засоби сучасної поезії більше прослідковується історичний контекст часу написання вірша. Крім цього, з часом поезія стала більш особистою, тому в сучасних творах ми можемо спостерігати і особисте відношення авторів до історичного контексту в якому вони проживають і художні засоби, відповідно, стали більш особистими – авторськими, тобто такими, яким не знайдеться трактування у літературній традиції народу.

В-четверте, виявлено розбіжності у використанні, кількості та формах використання художніх засобів у традиційних та сучасних творах двох країн. Про них детальніше поговоримо у висновку.

ВИСНОВКИ

У цій роботі ми дослідили художні засоби у фольклорних та сучасних творах українською та південнокорейської поезії. За основну мету цієї роботи ми ставили порівняти використання художніх засобів у поемах цих країн, і виявилось, що у формі, кількості та частоті використання є як відмінності так і схожі моменти:

1. У фольклорній українській поезії художніх засобів більше, аніж у корейській. Якщо не враховувати композиційні особливості, то в українській пісні «Цвіте терен» 13 слів та фраз що передають художні засоби, а у корейській пісні «가시리» - 7. Позасюжетні композиційні елементи однакові для корейської та української поезії, найчастіше зустрічаються назва і монолог.

2. У фольклорній корейській поезії присутній художній засіб, що виявляється через певну форму мовлення, а саме возвеличення коханого ліричної героїні через форму 하소서체, що зазвичай використовувалась для звертань лише до Бога та до осіб королівської крові. Для української мови подібне вираження художніх засобів не притаманно, оскільки в нашій мові немає чітко виражених форм та стилів мовлення так, як у корейській. Тому з цього можна зробити висновок, що така форма використання художніх засобів – унікальна для корейської мови. Ще один художній засіб у корейському творі виражений через спеціальну граматичну конструкцію – «가시렵니까», що виражає риторичне питання.

3. У сучасній корейській поезії художніх засобів набагато більше аніж у фольклорній, але все одно менше, ніж в українській. Так, у поемі Василя Симоненка «З вікна» нараховано 16 художніх засобів, у той час як у поемі Кім Йоннана «내 마음을 아실 이» - 12.

4. У поемі «З вікна» в деяких випадках на одне слово чи фразу припадає декілька художніх засобів. Наприклад, «пливе печаль» - це метафора виражена через

персоніфікацію. Можна знайти подібні випадки у корейській поезії, але у «내 마음을 아싌 이» такого не було.

5. Риторичні фігури присутні лише у одному творі з проаналізованих чотирьох – у «가시리».

6. Фонічні принципи більше притаманні українській поезії ніж корейській. У корейських віршованих творах найчастішими фонічними принципами є епіфори та анафори. Так, у творі «가시리» присутня епіфора «위 증즐가 대평성대». Рима для корейської поезії практично зовсім не притаманна. Для української ж поезії рима – це один із найголовніших елементів якісно написаної поеми, тож у обох творах – «Цвіте терен» і «З вікна» - рима присутня.

주석

이 논문은 우크라이나와 한국의 현대시와 민중시의 예술적 수단을 분석하고 비교한다. 이 연구의 대상은 한국과 우크라이나 문학의 예술적 장치이다. 이 연구의 주제는 두 나라의 문학에서 예술적 수단을 분석하고 비교하는 것이다. 이 논문의 목적은 우크라이나와 한국시의 예술적 장치를 파악하고 비교하는 것이다. 논문의 주요 최종 과제는이 두 나라의시에서 예술적 수단 사이의 유사점과 차이점을 식별하는 것이 었다.

논문의 첫 번째 섹션에서는 예술적 수단이 무엇이며 어떤 범주로 나뉘는지 정의했다. 각 예술 매체에는 시의 시각적 예시가 함께 제공되었다.

두 번째 섹션에서는 우크라이나 민속시, 한국 민속시, 우크라이나 현대시, 한국 현대시 등 네 작품을 분석했다. 각 작품에서 모든 예술적 수단을 분석했다.

결과적으로 다음과 같은 결론에 도달했다. 예술적 장치의 사용은 우크라이나어 문학에서 더 자주 사용되지만 한국 및 우크라이나 문학 모두에서 똑같이 인기가 있다.

키워드: 현대시, 민중시, 분석, 비교, 예술적 장치, 우크라이나, 한국.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Антонич Б.-І. (1935). *«Село»*. Відновлено з http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/selo_korovy_moliatsia_do_sontsia
- Астаф'єв О., Бичко З., Бірчак Б., Бучко Д., Вашків Л., Веретюк О. ... Штонь Г. (2007). *Літературознавчий словник-довідник*. Київ: Академія.
- Бераіа А. В. (2021). *Автентичні пісні та фольклор у сучасному українському вокальному мистецтві*. Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка. Суми.
- Біла А., Бадрак Б. (2010). *Основи літературознавства*. Донецьк.
- Білик Г. (2021). *Короткий тематичний літературознавчий словник. Частина I. Література. Твір. Трони*. Полтава: ПНПУ ім. В. Г. Короленка
- Вінграновський М. (1969). *«Грім»*. Відновлено з https://poems.net.ua/poet/%D0%92%D1%96%D0%BD%D0%B3%D1%80%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0_%D0%A1%D1%82%D0%B5%D0%BF%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87/%D0%93%D1%80%D1%96%D0%BC
- Волков А. (2001). *Лексикон загального і порівняльного літературознавства*. Чернівці: Золоті литаври
- Вороніна Ю. В. (2011). Порівняння як елемент ідіостилю Люко Дашвар. *Актуальні проблеми слов'янської філології*. 24
- Голоюх Л. (2010). Порівняння в романі Ліни Костенко «Маруся Чурай». *Культура слова*. 73, 36-39
- Жулинський М. Г. (Ред.). (2015). *Шевченківська енциклопедія*. (Т. 1-6). Київ: Інститут літератури імені Т. Г. Шевченка.
- Звонська Л. Л. (Ред.). (2017). *Енциклопедичний словник класичних мов*. Київ: ВПЦ «Київ. ун-т».
- Качуровський І. В. (1984). *Фоніка*. Мюнхен: Український вільний університет
- Кир'ян Н. (1946). *«Прокрустові щасливіці»*. Відновлено з <http://poetyka.uazone.net/kyryan/kyryan134.htm>

Ковалів Ю. І. (2007). *Літературознавча енциклопедія: Том 1*. Київ: Академія.

Ковалів Ю. І. (2007). *Літературознавча енциклопедія: Том 2*. Київ: Академія.

Костенко Л. «Осінній день, осінній день, осінній!». Відновлено з:

https://www.pysar.net/virsz.php?poet_id=31&virsz_id=11

Кравець Л. В. (2018). *Концептуальна метафора в мові української поезії ХХ ст.* Відновлено з https://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/27808/Kravets_136-147.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Михалко А. Я. (2009). *Пісенний вінок: Українські народні пісні з нотами*. Вінниця: Криниця.

Моклиця М. (2011). *Вступ до літературознавства*. Луцьк.

Мокриця М. В. (2018). Алгоритм як метажанр. *Scientific Journal Virtus*. 20, 53-56

Онопрієнко Т. М. (2000). *Епітет як первісний троп і системоутворюючий центр тропіки*. Відновлено з <http://eprints.zu.edu.ua/1055/2/01otmsct.pdf>

Рильський М. (1918). «Тобі одній, намріяна царівно». Відновлено з https://tvory.net.ua/ukrainska_literatura/lib1/m_rilsky/6.html

Русанівський В. М., Тараненко О. О., Зяблюк М. П. (2004). *Енциклопедія «Українська мова»*. Київ: Видавництво «Українська Енциклопедія» ім. М. П. Бажана.

Encyclopedia Britannica. Відновлено з <https://www.britannica.com/>

Flayih R. M. A linguistic study of oxymoron. *Journal of Kerbala University*. 7(3), 30-40

Harris R. (2008). *A handbook of rhetorical devices*. Glendale CA: Pyczak Publishing

Jeon Hae-sung. Rhythm in Korean verse, sico. Відновлено з

<https://www.internationalphoneticassociation.org/icphs-proceedings/ICPhS2015/Papers/ICPHS0129.pdf>

Lee P. H. (1981). *Anthology of Korean literature*. Honolulu: The university press of Hawaii.

Littlemore J. (2015). *Metonymy: Hidden shortcuts in language, thoughts and communication*. Cambridge: Cambridge University Press.

네이버 블로그. Відновлено з <https://section.blog.naver.com/>.

벅스. Відновлено з <https://music.bugs.co.kr/>

최석화. (2017). 현대시의 형태와 리듬에 관한 연구. 한국시학연구, 49, 185-209.
한국민족문화대백과사전. Відновлено з <https://encykorea.aks.ac.kr/>